

A l'hivern, devers migdia,
i a l'estiu, quan l'ombra hi bat,
encarats a la badia
amb l'ull fit i resignat,

sotjador dels horitzons,
omplert dels colors marins
i l'oïda amb els ressons
del mar de tots els confins;

curtits per l'aigua i els vents
i pel viure procellós,
beatífics i silents,
en el banc d'En Sinofós,

els vells van a recal·lar:
llumets de flames minvants,
de renglera dalt l'altar,

llangoroses i oscil·lants.

I el rosari de ses vides,
van passant devotament
i veritats i mentides
jutgen amb desmenjament.

I parlen de les tempestes,
del cel blau i serenós;
el dolç gaudi de les festes
els torna el front consirós.

I quan pensen que són avis,
prest els ulls se'ls endolceixen
mentre que en els frunzits llavis
els somriures reflloreixen.

I, en sentir el cant de l'onada,
se'ls deixondeix l'esperit
i els relluu altra vegada
l'ull sòpít i condormit.

I remembren jorns feliços
d'amorettes i frescor,
i en els cors enyoradissos
els retorna l'escalfor.

De les cales ignorades
retreuen la solitud
i l'encís de les cantades
de la llunya joventut;

els treballs de la calada,
la incertesa del llevar,
els perills de la ventada,
els tripijocs del pescar.

I se'ls entra la fallera,
que tenien altres jorns,
per la vida marinera
de goig curulla i trastorns.

Mes recorden que fan aigua
i el cor se'ls queda encongit,
la mirada se'ls enaigua,
un panteix els surt del pit

i, llavors, exclama un d'ells
amb accent melangiós:
— Ai amics, cert que som vells..
però creieu... si... no... fos

que les cames em flauegen,
i els ulls no em veuen prou clar
i les mans repapiegen...
me'n tornaria a pescar!

En el banc d'En Sinofós,
de segur, recalarem,
si, en el pèlag procellós
del viure, no naufraguem.

